

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ЯРЪК САТИРИК, ПЪРВОМАЙСТОР НА БАСНЯТА...

Стоян Михайловски е един от най-ярките сатирици в българската литература. Това потвърждават не само неговите две стихотворения, превърнали се в популярни химни „Кирил и Методий“/Върви, народе възродени/ и „Напред“ /Напред, животът е сражение/, но и сатиричните му стихотворения, епиграми, пародии, драми, статии... И най-вече той е известен като първомайстор на българската басня.

Роден е в град Елена в будно и просветено семейство. Баща му Никола Михайловски е брат на Иларион Макариополски. Стоян завършва френския султански лицей в Цариград. Следва юридически науки в Екс ан Прованс, Франция, но прекъсва поради избухването на Руско-турската освободителна за България война и го завършва през 1883 г. Работи като учител, адвокат и преподавател във Висшето училище/Днес Софийски университет/.

Стоян Михайловски участва активно в обществения живот, депутат е в три народни събрания. Поради открития си рязък характер на няколко пъти е уволняван от работа и е преследван от политическите си противници.

Много ярка и остра е сатирата му, създадена в края на 19 и началото на 20 век. Тя има демократична и социална насоченост. Остро изобличава политическата корупция, експлоататорите на бедния народ, боричканията между антинародните полетически партии... Най-значимият литературен принос на Михайловски е в областта на баснята. Той е основоположник на художествената басня в българската литература. Негови учители са най-добрите световни баснописци Езоп, Лафонтен и Крилов. Използва традиционните животински и растителни персонажи, които одухотворява, за да изобличи типични човешки недъзи: стремежът към лично облагодетелстване, използвачеството, подлизурството, демагогията, самохвалството...

За жалост пороците на тогавашното общество са актуални с не по-малка сила и в нашето време. Това показва колко талантлив и прозорлив е бил този писател и колко трудно изкореними са тези пороци.

Басните на Стоян Михайловски не са обикновени диалози с традиционна поука, а са пълноценни художествени произведения, които оказват силно естетическо въздействие, карат читателя да се възмущава, да се възмущава, да извлича важни поуки и нравствени изводи. Басни като „Бухал и светулка“, „Орел и охлюв“, „Свиня и лъвица“, „Паун и лястовичка“, „Дърво и брадва“ и други го правят като виртуозен майстор на този труден жанр.

Безспорно една от най-добрите и съзнателно пренебрегвана от всички режими книга на Михайловски е „Книга за българския народ“. Тя е ярко изобличение на несправедливостта и жестокостта на деспотичните режими.

Големият сатиричен талант на Стоян Михайловски личи в цялото му творчество. Особено показателни са епиграмите, където със завидна лаконичност и прозорливост успява да изгради цели характери на различни типове от обществено-политическата действителност. Епиграмите му са остроумни, находчиви, нерядко язвителни и саркастични, но винаги силни и точни. Ето например как осмива бюрокрацията в „На един финансист“:

*На бога дух да предаде
кога настане време,
на своя дух тоз господин
квитанция ще вземе.*

Или:

*Тоз човечец мразел бил глупците. Чудно нещо!
А тогаз защо той себе си обича тъй горещо?!*

160 години от
рождението на
Стоян Михайловски
7 януари 1856 г., Елена
3 август 1927 г., София

СВЕТОВНАТА КНИГА

Светът - отворена е книга
и всякой може да успее
по нещо в нея да прочита
и нещичко да разбере...

Но онзи пълно я разбира,
онзи мъдрец и тайновец,
неявни знаци който вижда
вред, гдето спира своя глед...

Не стига само да прочиташ -
и слепий знае да чете:
учи се думи да откриваш
между самите редовце...

Чети наопако в сърцата;
избръщай буквите, рови -
търси онуй, което бяга,
от голий поглед се бои...

И с пръст похващай всяко дело,
пред всяка съвест туряй свещ -
търси срамът на всяко чело,
и сянката зад всяка свещ...

С голямото си по обем и значимо в идейно-художествено отношение творчество Стоян Михайловски е актуален и нужен и на днешното общество. Ще продължава да живее и в сърцата на идващите поколения. Особено в сърцата на онеправданите и беззащитни обикновени трудови хора.

Кирил Назъров

137 години
от рождението на
Александър
СТАМБОЛИЙСКИ

На селския вожд

Животът - туй е битка непрестайна,
а в битката е истинский живот!
Бори се, пръв бъди в борбата сяйна
и ти ще имаш обичта безкрайна
на земеделския народ!

И все напред без страх и колебание,
и никога не спирай своя ход -
макар през тъмни мъки и страдание
върви напред без страх и колебание
към светлина и нов живот!

И винаги с нестихващо стремление
ти бодърствай с исправена глава
и враговете гледай със презрение,
че тебе цял народ те призова
родината да водиш към спасение!

И нека празний шум не те смущава
на твоите безчисли врагове -
победний устрем нека не престава
и нека всеки ден те приближава
къмто мечтани брегове!

Животът - туй е битка непрестайна,
а в борбата истинский живот!
Ти пръв бъди в борбата светлосяйна
и ти ще имаш любовта безкрайна
на земеделския народ!

Сергей Румянцев

ДАРЕНИЯ за в. „Литературно земеделско знаме“

Тако Караиванов - 20,00 лв.
Иван Селановски - 5,00 лв.
Цветанка Делчева - 10,00 лв.
Таня Делчева - 10 лв.
Пенко Керемидчиев - 14,00 лв.

Скъпи приятели, благодарим!

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

**С пожелание за здраве и
незабрана**

на всичко написано...

Боян Стоянов - 1 януари
Пенко Керемидчиев - 11 януари
Рилка Миронова - 27 февруари
Иван Селановски - 1 март
Милена Филипова - 3 март
Васил Калфов - 8 март
Йордан Борисов - 13 март
Харалан Недев - 25 март

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН

на нашия приятел и редовен спонсор
ТАКО КАРАИВАНОВ /политзатворник/,
който на 1.III. навършва 80 години!
Желаем му много здраве и дълъг живот!

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН

на Георги Пинчев - 15 март
и на Велико Златанов - 5 март!
Желаем здраве и успехи!

КЪМ ТЕБЕ

Към тебе тръгвам колко пъти вече
и все не те достигам, праг рожден.
Нима останал си от мен далече
или отблъсква ме горняк студен?

Посоката ли сбърках, път ли няма,
следата ми ли някой заличи,
та все не мога да прегърна мама,
да видя милващите й очи?

Изчерпах сетни сили, село мое,
мечта ще си останеш цял живот!
Но всичко, що ми даде - то е твое,
спечелих го с любов и много пот.

А чуеш ли, че някой тихо плаче,
не се чуди, кавала извади
и подхвани пак песен за сираче,
отнесено от вихри без следи...

Пенко Керемидчиев

УТРЕ

Милите майки до старите къщи
тъжни забрадки пребраждат.
Спомени светли сълзата завръща...
Обич ли внучета ражда?

По Месечинка до порта прогнила
момък мома ли изпраща?
Сладко ни буди нестихваща сила
с хъс да се любим, до сажди!

И като полюси, в глад да копнеем
да се достигнем по изгрев...
Преспи със сняг щом косите заветя
с теб ще разделяме мислите!

Рилка Миронова

ПЕРСИН

И Дунавът мрачно се пени
сред мрачните черни поля,
върбовите клони зелени,
целуват злочеста земя
и свели са тъжно върхари,
че листи им мъка попари!

Тук робската песен оглася
скрибуцащи тарги дори
и вятърът глухо отнася
в незнайни усойни гори,
на ДИГАТА гробният ек
ГОЛГОТА за роба-човек!

А слънцето траурно спряло,
погалва злочести тела
над ада зловещи огряло,
изпълнен със черни тегла!
Тиранът безчинства, бесней
в страдание идното зрей...

Иван Селановски

МАРТЕНСКИ КУРАЖ

Снежено ми е битието
и студено до абсурд,
зима, с лед на колието,
хубавее жур след жур.

И мечтая да е пролет
с птичи песни и южняк,
не снежинки да трополят
по ума ми в бяг след бяг.

Зимата да е кралица,
не сред моя ренесанс.
Ето кацна южна птица,
зимата си е без шанс.

Пролетна съм си родена,
зимата ми е мираж
и разлиствам се в зелено
с топъл, мартенски кураж.

Милена Филипова

СЕЛСКА ДУША

На моя роден Кюстендилски край

Тук е райската градина
от векове комина пуши.
Дорде е Струмската долина,
ще има ябълки и круши!

Ще има праскови и сливи,
бъчви със вино и пчелен мед!
При тези хора работливи
ще има вечно берекет!

А оня бриз откъм морето,
на залез тръгнал към брега,
нататък мине ли в полето
ще махне селската тъга!

Васил Калфов

ДУША ПОД КЛЮЧ

х
Светилникът в душата ми заключена
угасваше на дигата в Персин.
И само стих сред нощите измъчени
разнежен шепнеше за моя син.

И аз, заключеник, Икар на остров див,
на сън пера събирах за крила.
И молах се на Бог - здрав и жив
да полетя над родните села.

Непогребаният

Познатите върби все тъй мълчаха.
И лодката удари нос в брега.
При гроба онзиденшен трима спряхме
и в ужас там видяхме чифт крака.

В нощта тук беше бурята лудяла.
И ято врани долетяло бе.
Загребах пръст и грозните пищяли
засипах под вечерното небе.

Йордан Борисов

КЪМ РОДИНАТА

За мене ти си най-прекрасна
и най-любима си ми, знай!
Безценна си и несравнима
един реален малък рай!

И аз със Тебе се гордея,
със Хемус, Рила и Пирин,
затуй, че на света те има,
че бил съм ти и предан син.

Обичам те, Родино скъпа!
От твоята хубост запленил,
във Теб роден, аз в Тебе искам
да срещна сетния си ден.

Харалан Недев

ИЗПОВЕД ПРЕД ДЯКОНА

На В. Левски

За твоего залавяне, обесване,
за гроба ти, що никои не откри,
са писани и разкази, и песни,
легенди са измислени дори.

И аз не мога дума да добавя
към образа ти светъл, нито щрих.
Ще бъде вечно жива твоята слава
без моята песен и без моя стих.

Но ако аз за теб съм непотребен,
то ти за мен си тъй необходим
да продължа на времето по гребена
със твоя дух вовек неукротим.

Днес нужни са ми твоите очи
да мога в упор грешния да гледам,
да го накарам в срам да замълчи,
щом пречка е за общата победа!

И кривиците всекиму да казвам,
но да сме пак в един и същи впряг,
да привлече за родната ни кауза
дори и него - вчерашният враг.

И твоего тефтерче днес ми трябва,
в което си записвал всеки грош,
че аз броя стотинките за хляба,
а други плуват в блясък и разкош.

Жадувам днес за твоята република,
с мечтания от тебе висшеглас,
в която няма да сме само публика
без мнение и без реална власт...

Стоян Колдов

В ЕДИНОЧКАТА

Една решетка. Късче от простора.
Прозорец със почупени стъкла.
Навън дочувам преминават хора.
И свободата шепне ми: "Ела!"

Надигнах се, показах си главата.
/Забравил бях за строгия режим./
От вишката изсвири старшината.
Последва изстрел и кълба от дим.

Оловото изсъска покрай мене...
И аз, и мама имахме късмет...
Тя молила е Бога на колене
да оцелея в този Ад проклет!

Боян Илиев

НАКЪДЕ ВЪРВИМ

Къде ли е книжовността народна,
къде е славното ни АБВ?
"Върви, народе, възродени!"
пеем в стачни редове.

Забравили мастилото, перото
с пари купуваме какво ли не!
Върви, народе, обеднели,
но към какво и накъде?

Заблудени деца мечтаят
да са модели, мутри, фолк-звезди.
Прогледни, народе, ослепели
те загиват пред нашите очи!

Къде останаха мечтите светли,
къде стои просветата ни днес?
"Върви, народе, възродени!"
нека запеем, ала с чест!

Олга Върбанова

БЪЛГАРСКА ОДИСЕЯ

Какво до днес, родино, не видя ти!
То бяха робства, подлости, войни.
Изпращаха те в тюрми, не в палати,
но вярата си с друга не смени.
Отричана, ругана, мълчалива,
към Ботев връх и Шипка погледни!
И както корен от безсмъртна нива
за щедър плод отново възкръсни!

Цветан Лалов

НАДЕЖДА... ЗА ПОСЛЕ

Дъжд вали. Дъжд вали... Ще измие ли
кръвта по асфалта, омразата в очите ни?
Дъжд вали... Кални локви...
От обувките мръсни следи.
Дъжд вали. Тропа по покриви,
по олуците тича и
се стича в канала.
Там приключва порива
към ново начало.
Дъжд вали. Всеки ден, всяка нощ.
Неуправляем.
Някъде тих. Някъде безпощаден.
Но е нужен.
За нивите, за житата, за хляба.
И за въздуха прахен.
Бурния, мръсен дъжд ми напомня,
защо ли, защо ли -
за площада с настърхнали хора
озверели, оскотели
без бъдеще пак.
Оглеждам се гузно и мисля
това ли са тези, за които Алеко
някага гордо шептя:
„Шапки долу! На колене пред българския народ!“
Дъжд вали, тропа по тротоара.
Аз коленича и се моля. На бога?
Моля спасение
от непознатия, лъган,
незнаещ какво иска народ!
Моля спасение
за непознатия, лъган,
незнаещ какво иска народ!
Дъжд вали. И отива в канала.
От очите ми капят сълзи.
Плача за теб, разпъвана
надясно и ляво, България.
Дъжд вали. През прозореца
слънце наднича. Март е.
Надежда за после....

март, 2013 г.

Надежда Цанева

ХЛЯБ НАСЪЩЕН

Човекът със торбата си, замислен,
върви по улиците на града,
и мисли, сякаш няма смисъл
за хляб да обикаля, станал след съня.

Докосва с поглед празните паважи,
гледа и болката познал, страха,
и мисли си, кому ли той е важен,
но в него сбран е цял света.

Деня прекарва в празни коловози
от улици, тълпи и прах,
от студ и глад е изтормозен,
и гледа хората, прилича ли на тях.

Прибира във торбата си луната
и дълго крачи в нощната тъма,
на масата си вместо хляб я слага,
въздиша и я гали чак до сутринта.

Вяра Дамянова

ОПАСНА ИГРА

Не чувстваш ли навън
как с трепети потайни
измъква се на пръсти
нощта безотговорна?

Изгубила разсъдъка,
съблечена за кръста
във звездната и люлка
играем танци луди.

Върти ни на осморка,
а осем е магия,
заплетена без думи
без нишка и без бод.

Със кръгчетата свързана
на възелче, на джувка,
в безкраен път пътуваме
и пътя няма брод...

Дарина Цветкова

ЛЮБОВТА

Душите да разпуснем с песни,
със вино, танци и игри.
Да викнем спомени чудесни
от сладки буйни младини.

Любов дарете на сърцата,
що плува в капчица сълза.
Да има радост на земята
във ранна утринна роса.

Тя тръгва с радост всяко утро
със мирис нежен на цветя
и със чадърче пъстро
посреща влюбено деня.

Възпявана е от поети,
облечена в добри слова
и в недописани куплети,
остава вечна любовта.

16.02.2015 г.

Дора Манчева

С ПУЛСА НА ВРЕМЕТО И СЪРЦЕТО

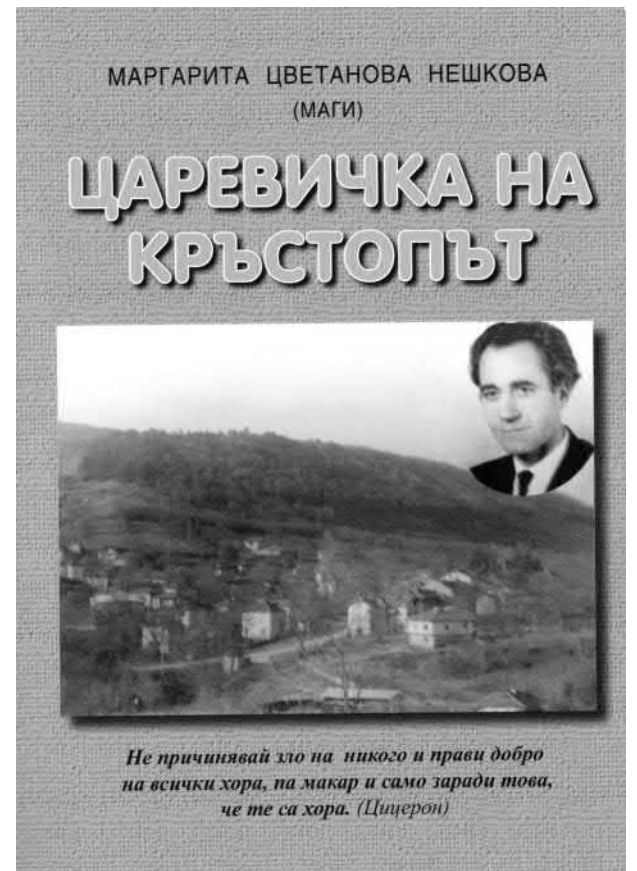
Творческият процес е необясним и много различен при отделните творци. При някои/най-вече поети/ талантът избухва в ранната младост - Христо Ботев, Димчо Дебелянов, Пейо Яворов, Никола Вапцаров, Пеньо Пенев... И тъй като, както казва Яворов, техният живот е горене, повечето от тези поети изгарят твърде рано. При други творческият заряд се развива по-късно, при някои - в зряла житейска възраст. При втората и третата група авторите се изявяват, когато имат натрупан достатъчно житейски опит и творчески потенциал. Колкото и условно да е това групиране, то се наблюдава в българската литература.

Поетесата Маргарита Нешкова спада към втората и третата група. През последните няколко години за недълъг период от време тя издаде четири стихосбирки: „Осем китки“, „Цветен пращец“, „Хоризонти в моя сън“ и току-що излязлата „Царевичка на кръстопът“. В тях категорично пролича нейното бързо творческо израстване.

Познавам Маргарита отпреди двадесетина години, когато започнахме да печатим нейни стихотворения във в. „Земеделско знаме“. Оттогава зная нейната житейска съдба, мисля че съм я опознал като човек и че добре съм разбрал най-типичната черта в нейния човешки характер - да се раздава, да помага, да принадлежи на другите. Тези благородни пориви пулсират в сърцето и в душата ѝ, обагрили са и голяма част от нейната поезия. Чувството за родов дълг я кара да посвещава своите книги на най-близките си хора. „Цветен пращец“ Маргарита посвещава на майка си, за която е написала чудесната поема „Несломена любов“ и други стихотворения. „Хоризонти в моя сън“ посвещава на баба си Мария Николова Тишевишка майката на нейната майка. А „Царевичка на кръстопът“ посвещава на своя баща Цветан Цеков Нешков, земсист и Николапетковист, осъден на 20 години затвор, повече от половината от които изтърпява в Белене и в комунистическите затвори.

Както в предишните ѝ стихосбирки, така и в „Царевичка на кръстопът“ Нешкова засяга широк диапазон от теми, идеи и мотиви, които я вълнуват и които разработва успешно: синовна признателност, идейна привързаност към БЗНС, философски размисли за живота и времето, за смисъла на битието, за щастieto, болките и мечтите, които съпътстват живота на всеки човек... Доминиращ мотив е любовта във всичките и измерения и нюанси: към родината и родния край, към близките, към хората, към любимия, към природата...

Много са стихотворенията, които ще се полюбят на читателите. И все пак сред тези, които ми допадат най-много бих посочил: „Самотна необятност“, „Някога, някъде“, „Вдигни очи“, „Живот без болка“, „Божествен ден“, „Орех, приятелю мой“, „Като дърво и лист“, „Икар“, „Бреговете на нощта“, „Името ми е самотна“ и др.

Стихът и стилът на Маргарита Нешкова са своеобразни, специфични, само нейни и в това се състои оригиналността и индивидуалността ѝ като автор. А това е важно за всеки автор. Поетът става истински, силен, когато постигне свой стил и своя индивидуалност.

Много точно е усетила това Габриела Цанева, която пише: „...във всяка страница, във всеки ред се усеща присъствието на автора Маргарита Нешкова. Едно име, една личност, добре позната и уважавана в средите на сдружените земеделци и творците земеделци, която тежи както със собственото си обаяние и човешки достойнства, така и с дълбоката си връзка с историята на земеделското движение и земеделските борби по време на тоталитарната система.“

Стиховете на Маргарита Нешкова са искрени, имат откровен, изповеден, силно емоционален характер. Чрез личните преживявания в отделните стихотворения, с поезията си като цяло тя стига до общочовешки обобщения. Защото стиховете ѝ докосват съкровени кътчета в човешката душа. Защото са съзвучни с пулса на нашето време, с пулса на човешките души и сърца.

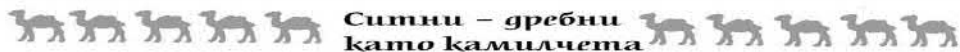
Кирил Назъров

БОРБА ЗА ЗЕМЯ Д-Р РАЙКО ДАСКАЛОВ ЧОВЕК, ЛЕГЕНДА, МИТ ИЛИ РЕАЛНОСТ

Д-р Райко Даскалов е роден през 1886 година в китното подбалканско село Бяла черква, в патриотично възрожденско семейство. Неговата даровитост се проявява още в детските му години и в душата му се наслояват човешки добродетели, пропити с обич към народ, родина и природа. Завършва училище, след което с отличен придобива познания по философия и финанси в Германски университет, където получава и докторска степен.

Завръща се в България, за да приложи на дело всичко научено. Икономиката на България е в окаяно състояние, земеделieto е изостанало, а на всичко отгоре страната е въввлечена в няколко братоубийствени войни, завършили катастрофално. Задълженията на България, като победена страна в близо седемгодишните войни са огромни, а в политическо и икономическо отношение се намира в абсолютна изолация. Земята е преминала от ръцете на селяните в ръцете на едрите земевладелци.

Философът Райко Даскалов разбира, че в обществения и политическия живот трябва да се направи нещо драстично, коренно различно от онова, което се е правило до момента. В идеите на

ЦИРК

Светът е цирк... и ние сме актьорите и клоуни, и зверове... Дресьорите размахват кожи и кожата се късат от наште гърбове... Зрителите ръкопляскаат плесници лепнат по лицата ни. Пестници свиваме и се оглеждаме огради и стени притискат ни отвсякъде и стискат оголелите ни вратове. Не са стени, огледала във тях се блъскаме и клоуни, и зрители, и зверове развяваме разкъсаните си тела от тях не стават знамена, а само мачти с дрипави платна. И зрители и клоуни сме в цирка, който построихме от костите на утрешните дни.

Габриела Цанева

ОТНОВО ТЕМАТА ДРЕБНА ЗА СИСТЕМАТА СЪДЕБНА

1. Така я реформират, че изцяло да я контролират!
2. Да се знае, най-важното това е: в законите вратичките не са за всичките!

ВОЛНОФИЛ

Политлидер вездесъщ тръби на шир и дълж, че голям е русофил... А той, хитреецът бил просто... рублофил!

ГОЛЕМИ БЕЗ ПРОБЛЕМИ

Решават проблемите на народа все в своя изгода!

Бодил Розин

ЮБИЛЕЕН ПОЗДРАВ

Венке, честит рожден ден! В 60-ет годишната семейна коалиция ти беше ми градивна опозиция, затова до днеска съм блажен!

Георги Козарев

КЛАСИЧЕСКО

Една птичка бяла цял ден е пяла на младата горичка. Срещнала сърничка.

Попитала я тъжна:
- За мене няма ли трошичка?
- Ти не си ни нужна...
Зайченцето бяло превърна се в лисичка.

Дори моята душичка трепери от уплаха, наивната тревичка не откри в това заплаха...

Маги Смешкова

СВЕТИЛА

Басня

Високо в небесата спор водеше Луната с една звездица жалка:
-Каква си бледа, малка, снага до мене свила, едва се виждаш, мила. Погледай към Земята как светя аз, Луната! Там чакат ме със трепет да изгрея, за мене песни пеят!...
Отвърна ѝ звездицата трептяща:
-Ти светиш, но лъчите друг ти праща!

Стоян Колдов

Земеделския съюз, начело на който е застанал младият и амбициозен Александър Стамболийски със своя екип, той намира почва за развитието на своите виждания по аграрната политика на България. Авторитетът му сред управителното тяло и членската маса на БЗНС е на голяма висота. Опитът му да свали монарха през септември 1918 г. е несполучлив, но с обявяването на Радомирската Република обаятелният му образ на легендарен герой остава да свети с ореола на битката при Владая.

Заел няколко по ред министерства в самостоятелното правителство на Александър Стамболийски, той се заема със законодателната уредба на страната, като най-важна счита аграрната реформа. Д-р Райко Даскалов, по примера на римските консули Тиберий и Гай Гракхи приложи в България закона за трудовата поземлена собственост реформа, която ще остане в световната история като поука за човечеството как то може да живее: без войни, в мир и разбирателство, от собствения си труд, без експлоатация, в социална справедливост и висока култура!

Аграрната реформа в България, обаче, среща оня сериозен отпор, какъвто преди повече от 2000 години срещат братята Гракхи от патрициите на Рим. Събитията, свързани с Деветоюнският преврат са аналогични с онези, станали в Римската република през 120 г. пр.н.е. измама, жестокост и реки от кръв. Д-р Райко Даскалов, с издаването на книгата си „Борба за земя“ пророчески предсказва грозящата опасност за земеделските реформатори.

ЩЕ ИМА ЛИ ПОЛИТИЧЕСКА ПРОЛЕТ ЗА БЪЛГАРИЯ

Малкото по обем, но голямо по идеи, художествена сила и съдържание творчество на гениалния български поет Христо Ботев е все по-актуално и днес.

Особено актуален в наше време е и фейлетонът му „Политическа зима“.

Но ние си задаваме въпроса: ще има ли политическа пролет в България?

Не е ли вече време политическата зима, сковала в ледените си лапи родината, най-сетне да свършва?

И си отговаряме, че вече е крайно време!

И още се питаме как да стане това! И не можем да си отговорим.

Как би могло да стане при сегашния хаос в цялата политическа, съдебна, здравна, икономическа и др. системи? Как да стане при наличието на толкова много партии, коя от коя „по-демократични, по-загрижени за народната участ, по-...“

Нещата в родината ни стават все по-тъжни, все по-абсурдни, все по-комични и безнадеждни. Основната вина за това положение носят политиците и управляващите.

Така или иначе зимата в природата ще си тръгне. Ще се хванем за зелено. Зеленото успокоява очите и... стомаха. Имам предвид копривата, лапада, киселецът... Все пак тази зеленина е по-хубава от зеленият хайвер, за който ни изпращат нашите политици и управленци.

Щом оцеляхме и тази сравнително топла зима, навярно ще оцелеем и през безкрайната мразовита политическа зима на така наречения преход от тоталитаризъм към демокрация. Колкото и тази политическа зима да е дълга и студена.

Скоро пролетта ще се пукне в природата. Онези от българите, които не пукнаха през дългата и мразовита политическа зима, ще се хванат за зелено. Освен гореизброената хранителна зеленина има още спанак, маруля, лук... Богат избор!

И все пак дано цветистата пролет озари и вашите души, драги читатели. Данно ви донесе пролетно слънчево настроение. И надежда, че политическата зима у нас скоро ще има край. Данно!

Кирил Назъров

Законите за реформирането на страната са приети. България тръгва по нов път. Оземляват се обезземлените селяни, строят се пътища, мостове, отварят се нови училища и университети, селата се благоустрояват. Раните, нанесени от войните бавно заздравяват. Народът вярва на своите избраници и им дава пълното си доверие. Българските патрици виждат, че губят тотално битката за власт. Действията им не се различават по свирепата си същност от действията на патрициите в Рим. Целият елит от правителството на БЗНС, заедно с министър-председателя Ал. Стамболийски е избит по най-жесток начин. Д-р Райко Даскалов е застрелян, едва навършил 36 години, в разцвета на своите творчески сили и възможности.

Днес ние можем само да му благодарим, задето ни остави книгата си „Борба за земя“. Днес икономическата обстановка е различна, но поуките и идеите за справедливост и ред, за умиротворяване на света и премахване на неправдата и експлоатацията са все така належащи.

Живка Танчева,
предговор към новото издание на
„Борба за земя“

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
технически сътрудник:
Маргарита Нешкова
предпечат: Г. Цанева

контакти:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
gabrielle@mail.bg

интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzname.blog.bg
kiril_draguch@abv.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg